

РЕШЕНИЕ

№ 174

гр. Шумен, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в публично заседание на
единадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Румяна В. Райкова

Членове: Светлин Ем. Стефанов
Димчо Ст. Луков

при участието на секретаря Геновева П. Стоева
като разгледа докладваното от Светлин Ем. Стефанов Въззивно наказателно
дело от частен характер № 20233600600556 по описа за 2023 година

ВЧХД № 556/23 година е образувано по жалба депозирана от Л. С. Е., чрез
пълномощника и против присъда № 29/02.10.2023 год по описа на НпРС.

С жалбата се иска отмяна на обжалваната присъда и постановяването на нова с която
М. да бъде осъдена по за престъпление по чл.130 ал.2 от НК. В подкрепа на искането се
навеждат доводи в самата жалба.

Жалбоподателят и частен тъжител Л. С. Е., редовно призована не се явява пред
въззивния съд, за нея се явява пълномощника и адв. Б., редовно упълномощена.

В открито съдебно заседание пълномощника на св. Е. счита постановената от
първоинстанционния съд присъда за неправилна, незаконосъобразна, като твърди ,че
изложената фактическа обстановка не кореспондира със събрания по делото доказателствен
материал, като в тази връзка заявява “че съдът си е позволил да направи интерпретация на
всички събрани по делото доказателства в това число и разпитаните по делото свидетели на
съпруга на доверителката и и по този начин е произнесъл присъда която не отговаря нито на
събраните по делото доказателства нито на закона“.

Подсъдимата А. М. М. не се явява пред ШОС за нея се явява редовно упълномощения
защитник адв. М..Последният счита постановената от НпРС присъда за правилна и
законосъобразна и като такава счита ,че въззивната инстанция следва да я потвърди. В тази
връзка заявява ,че именно съдът е този който е длъжен да изследва целият събран по делото
доказателствен материал ,да го обсъди и тогава да се произнесе, каквото е сторил и НпРС.

Подсъдимата не се признава за виновна по предявеното обвинение в първата
инстанция и твърди, че тя е пострадала от действията на тъжителката. Защитникът на
подсъдимата заявява пред ШОС ,че не неговата подзащитна е виновна, а тъжителката и
жалбоподател в производството пред първата инстанция е тази ,която е извършила
нападението.

ШОС след като се запозна с материалите по делото обсъди доказателствата
поединично и в тяхната съвкупност приема за установено от към фактическа страна

следното:

Тъжителката и подсъдимата са роднини по сватовство, като подсъдимата е сестра на съпругата (Н,) на брата на тъжителката - С.. По време на инцидента, предмет на делото, братът на тъжителката бил в гр. София.

Страните по делото имат обичайно местоживееие в ФР Германия, където живеят със семействата си и работят. Съпругът на подсъдимата работи във фирмата на мъжа на тъжителката.

Семействата на тъжителката и на подсъдимата имат адресна регистрация и в гр. Шумен, където отсядат, когато се прибират в страната.

Тъжителката и братята ѝ имали наследствен имот в с. Лятно, представляващ двуетажна къща и двор, в който имот на първия етаж от къщата живеело семейството на брата на тъжителката С., което включвало съпругата му Н, и двете им деца, а вторият етаж се ползвал от тъжителка. Семейството на Н, (тя, съпруга ѝ и двете им деца) живеело в имота от 2011 г.

Тъжителката Л. не приемала снаха си Н, поради смесеният ѝ (турско - татарски) произход, като явно и по всякакъв повод тя демонстрирала своето отношение към нея, включително и когато семейството на Л. идвало в с. Лятно това ставало причина за напрежение и конфликти.

На 02.04.2023 г. след обяд, тъжителката Л. Е., заедно със съпруга си К. М. Е. и двете им деца, посетила къщата в с. Лятно, в която трайно живеят брат ѝ С., съпругата му Н, и техните две деца. Л., която ползвала втория етаж от къщата казала, че ще подменя мебелите у дома си и повикала двама съседи, които да ѝ помагат при изнасянето на мебелите (шкафове, дивани и пр.). Свидетелите П. Д. и А. Р. се отзовали и започнали да изнасят мебелите. Диваните и шкафове свидетелите пренесли в дома на св. Д., на която тъжителката платила и за почистване на етаж. Това станало ранния следобед, като след това свидетелката Д. не се е връщала в къщата на Л., а останала в дома си.

При изнасянето на вещите от втория етаж Н, попитала Л. защо изхвърлят вещите, при което между двете възникнал конфликт, като взаимно си викали. Свидетелят Р. предложил на Н, да се обалят по телефона на мъжа ѝ С. за да го питат дали да свалят багажа. Той бил казал да го свалят.

Л. продължила да изнася на двора обзавеждане и посуда от втория етаж, като нахвърлила килим и одеяло върху пластмасова маса, която била годна за ползване. На двора и около къщата имало счупени стъкла, чинии, посуда. По време на изнасянето на вещите между Л. и Н, постоянно имало разприии и в един момент Н, дръпнала килима и одеялото и масата паднала и се счупила. С това напрежението в отношенията между двете жени ескалирало, като Л. започнала да отправя обиди и закани към Н, и братята си, обиждала ги въпреки, че те самите не били там. Л. наричала Н, курва, неблагодарница, блъснала я под гърдите, както и с краката на масата. Тогава съпругът на Н., който бил в гр. София, след последващо обаждане от съпругата си, се обадил на тел. 112 за случващото се в с. Лятно. Не след дълго време на мястото на инцидента пристигнали полицейски служители.

Полицейските служители предупредили двете жени да се въздържат от конфликти и насилие.

След напускането на мястото от полицейските служители, и въпреки предупрежденията, тъжителката не спряла да обижда снаха си.

Същия ден на 02.04.2023 г., семейството на подсъдимата А. М., което се било прибрало от ФР Германия седмица преди това, били в гр. Шумен и решили след като напазаруват нужни за тях вещи да посетят с. Лятно за да се видят със семейството на Н, (сестра на А.) и с децата ѝ. Междувременно св. Н, се била обадила на сестра си като ѝ казала за случилото се. След този разговор, мъжът на А. се обадил на съпруга на тъжителката, св. К. Е., който му е и работодател в Германия и също му казал, че ще отидат в селото, на което Е. му бил казал, че това „не е добър план, по-добре да не идва“.

Около 17 ч. на 02.04.2023 г., А. и семейството ѝ пристигнали в с. Лятно. Всички слезли от колата, като децата отишли при братовчедите си (децата на Н.) на двора, а А. и съпруга ѝ останали на улицата пред къщата.

Там те заварили Н., тъжителката Л. и нейният съпруг, като дъщерята на Л. била в колата, а синът ѝ бил на улицата с колело.

Още с пристигането на А., Л. отправила иронични подмятания към нея „ето, адвокатката идва, сега ще оправи всичко“. След като А. отишла при Н. и се поздравили, подсъдимата разбрала, че има проблем между Л. и сестра ѝ. Подсъдимата прегърнала племенника си, който бил на 7 години, и от него разбрала, че леля му (Л.) ги гони от къщата. Пак детето, било казало на А., че леля му (Л.) казала, че баща му трябва да събере всички татари и да ги сложи в палатка, от което тя разбрала, че тъжителката отново е искала да прогони сестра ѝ Н. заради смесения им произход (майката на подсъдимата и на св. Н. била татарка, а баща им турчин). След това подсъдимата прегърнала и по - малката си племенничка и се отдръпнала от децата.

Тъжителка се приближила до подсъдимата А. и отново, в нейно присъствие, започнала да отправя обиди към Н., наричайки я курва, проститутка, мръсна татарка и пр., обвинявала я в правене на магии, че била неблагодарница и мн.др. Казала още на Н. да си взема децата и да се маха от къщата. На това свидетели станали съпрузите и децата на страните по делото, както и децата на св. Н.. Тогава А. казала на Л. да не обижда сестра ѝ, да не говори по този начин, както и че сестра ѝ се е грижела за бащата на Л.. Последното допълнително предизвикало ироничното отношение на тъжителката, която била видимо подразнена и разгневена, и освен че отправяла нова порция обиди започнала да напада А. с ръце, при което я одрала по лицето и рамото. По лицето на подсъдимата се появила кръв. Докато подсъдимата се опитала да се защитава от Л., сестра ѝ Н. отново позвънила на тел. 112. В това време към двете жени се приближил съпругът на подсъдимата св. А. А. за да ги разтървава. Тогава той ги бутнал (ударил тъжителката) и двете паднали на земята. Подсъдимата успяла да се изправи, хванала тъжителката за косата, която била хваната на опашка, като по този начин се опитвала да предотврати други наранявания от тъжителката. Свидетелят А. А. успял да хване жена си и да я издърпа настрани, а след него и св. К. Е. отишъл да помогне на съпругата си, взел я и се качили в колата.

Тъжителката и мъжа ѝ, заедно с децата си потеглили за гр. Шумен без да изчакат пристигането на полицейския екип, въпреки, че знаели, че Н. се е обадила на тел. 112.

Когато пристигнали полицейските служители, за втори път, те установили на място само подсъдимата А., нейният съпруг и сестра ѝ Н., както и децата им. Подсъдимата била с окървавено лице и рани по тялото.

След този инцидент тъжителката не е ходила в имота, в който живее Н.,

По делото е приет приложения амб.лист, издаден на 05.04.2023 г. в 11,20 ч. от ДКЦ І Шумен, (три дни след инцидента), в който е посочено, че при прегледа на лицето Л. С. Е. е установено следното: добро общо състояние, възможна автономност. Липсват МРД и нистагъм. ЧМН - без диплопия и лицева асиметрия. Ограничена и болезнена динамика в шийния сегмент, повече вляво, ирадираща към левия шийно - раменен сплит. Ерб.вляво. Спонтанна и провокирана болка по задната повърхност на лявото бедро. Съхранени рефлексии и мускулна сила. Липсва отпадна сетивна симптоматика. ТРФ - контролира. ВКФ - без речеви затруднения. Не са назначени изследвания. Назначени са само медикаменти (ибупрофен и дорета).

По делото е приложено СМУ № 78/10.04.2023 г., издадено от МБАЛ Търговище, в което са описани следните травматични увреждания на пострадалото лице Л. С. Е.: спонтанни и палпаторни болки в тилната част на главата, по врата и по гърба по хода на гръбначния стълб. Има същите болки и в областта на лявото рамо.

В заключение е посочено, че се касае за причинени на пострадалото лице болки и страдание.

По делото е приложено копие от Преписка № 2365/2023 г. по описа на РП Шумен, в която се намира СМУ № 74/03.04.2023 г. от МБАЛ Търговище от извършен медицински преглед на подсъдимата А. М. М., при който били установени следните обективни находки: по лицето, в близост до носа се вижда успоредна на него рана с оточни и неравни ръбове с дължина 4-5 см. Со гади пата се виждат две охлузвания с червеникав цвят с дължина 2 и 2,5 по лявата лицева половина в областта и на скулата се виждат пет линейни драскотини (охлузвания), успоредни на носа с дължина от 1 до 3 см. с червеникав цвят. По предната повърхност на лявата гръдна половина над гръдната жлеза се виждат три дъговидни дълбоки охлузвания с червен цвят с дължина от 8 до 10 см. успоредни на надлъжната ос на тялото.

В заключение е посочено, че при прегледа е установено: разкъсно-контузна рана по лицето, дълбоки охлузвания по лицето и предната гръдна стена в ляво. Така установените увреждания добре отговарят да са получени по начин и време както е съобщено от прегледаната - с нокти.

Посочено е, че на пострадалата е причинено временно разстройство на здравето неопасно за живота.

От назначената по делото и приета СМЕ, изготвена от д-р Д. при МБАЛ „Св. Ана“ гр. Варна се установява, че от представените по делото доказателства, вкл. и показанията на свидетелите по делото, на пострадалата Л. С. Е. е причинена травма в шийния отдел на гръбначния стълб, травма по окосмената част на главата, травма по хода на гръбначния стълб и лявото рамо. Описаната контузия в областта на шийния отдел на гръбначния стълб, контузията в рамото са обусловили, според експертизата временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

В съдебно заседание от 02.10.2023 г., пред НпРС вещото лице сочи, че вероятният срок за отшумяване на болките е около 2 - 3 седмици.

Гореописаната фактическа обстановка, ШОС прие за безспорно установена от събраните в хода на съдебното следствие пред първата инстанция доказателства - писмени и гласни пред.

Правилно НпРС е анализирал всички събрани по делото доказателства. Правилен е и извода на съда, че от всички събрани доказателства по делото се установява, че още с появата си в селото в ранния следобед тъжителката Л. е предизвикала скандал с грубото си и неуважително спрямо св. Н, поведение, като доказателства за това присъствалите на мястото свидетели - св. св. Н, А., П. Д., А. Р., както и от св. Ф. М., служител в РУ Каолиново, както и косвено от изслушания и приет по делото аудиозапис от обаждане на тел. 112.

Всички свидетели сочат, че конфликт между св. Н, и тъжителката Л. е имало, при това предизвикан от последната, и той е надхвърлил възможностите на страните за неговото преодоляване, поради което и мъжа на св. А. се е обадил за помощ на тел. 112, въпреки, че самият той не бил в селото. Този конфликт, макар и предшестваш инцидента, предмет на обвинението има отношение за причините за настъпване на последващия конфликт между тъжителката и подсъдимата.

Отношението на отхвърляне на снахата на тъжителката, св. Н, А. впоследствие се е пренесло и към нейната сестра, подсъдимата А..

Правилно НпРС след анализ на свидетелските показания на всички разпитани по делото свидетели е приел, че тъжителката първа е започнала конфликта и е упражнила физическо насилие над А.. Това се установява от показанията на св. Н., непосредствен свидетел, очевидец и също потърпевш от поведението на Л., както и свидетелските показания на св. А. Р.. Според свидетелката Н, А., тъжителката първа е нападнала сестра й, след като преди това отправяла груби обиди и закани за прогонване на семейството на брат й С., вкл. съпругата му и децата им.

Свидетелката П. Д. също не сочи подсъдимата да е удряла тъжителката, вкл. отрича да я е скубала за косата, тъй като тя не е била там когато се е случил конфликта между Л. и

А. (л. 47 горе).

В същото време показанията на св. А. Р., който макар да е бил на около 60м. от мястото където се е случила разправията между страните по делото сочи, че е видял, че подсъдимата е хванала тъжителката за косата. Това ясно е подчертано от неговите показания на л. 47, 48 по делото. В същото време този свидетел видял как мъжа на подсъдимата бил ударил тъжителката и тогава двете жени паднали на земята. Правилно съдът е кредитирал показанията на този свидетел, макар и очевидно съдържащи вътрешни противоречия относно разстоянието от което бил видял случващото се, доколкото първо сочи, че бил на разстояние от 60м, а след това уточнява, че бил на разстояние „от тук (мястото за изслушване на свидетеля пред съда) до вратата на залата“, което очевидно не е 60 м., а по - малко от 5 м. От показанията на този свидетел, съдът правилно е приел, че в действителност А. е била хванала Л. за косата, а тя започнала да вика.

В тази връзка св. А. А., който сочи, че Л. след като отправяла неспирно обиди към сестрата на А., започнала да размахва пръст и да вика „ти мен знаеш ли ме“, „ти на каква се мислиш, ти ли ще ми казваш“, размахвала пръсти пред очите на А.. Този свидетел сочи, че видял как Л. удря жена му през лицето.

Правилно съдът е кредитирал частично показанията на св. К. Е., относно наличието на предшестващ физическия сблъсък между съпругата му и подсъдимата сблъсък, друг конфликт между Л. и Н., по повод на който е идвала полиция. Съдът кредитира показанията му и относно това, че подсъдимата е дърпала жена му за косата. НпРс не кредитира като убедителни доказателства показанията му относно това, че „А. скача върху жена му“, както и че, я блъска. Такова „скачане“ на А. върху Л. не се сочи от никой от останалите свидетели, вкл. и от св. А. Р., който е без родство със страните и е бил наблизко. Показанията на св. Е., че А. е блъснала жена му, скочила върху нея, хванала я за косата и съборила, след което тя (Л.) легнала на земята, а А. я държала за косата с две ръце и натискала с крак по дясното рамо не се потвърждават от никой от останалите свидетели. Тези показания не кореспондират и с установеното по медицинската документация, която макар и след няколко дни не е установила наранявания по рамото, следи (подобно на отпечатащи от обувки), зачервявания и пр. по раменете на тъжителката. Свидетелят А. Р. не сочи да е видял А. да натиска с крак по раменете Л.. Той сочи само, че е видял как А. е хванала за косата Л., но не и натискане с крак. Същия свидетел сочи, че съпругът на А. е блъснал Л. по рамото и тя паднала, но отново не сочи, някой да е натискал Л. с крак по рамото. В този смисъл, правилен е извода на НпРс, че казаното от св. Е. не отговаря на действителните факти, в частта за упражнено от А. притискане с крак по рамото на Л. и в същото време дърпане за косата.

На базата на оценка на докательствата по делото съдът правилно е приел, че от страна на подсъдимата А. не е било осъществено притискане с крак по лявото рамо на тъжителката, доколкото освен от свидетелските показания на св. Н, А. и А. Р., такова не е било констатирано и в амб.лист от ДКЦ І Шумен, (три дни след инцидента), както и в СМУ № 78/10.04.2023 г., издадено от МБАЛ Търговище. В амб.лист от ДКЦ Шумен е посочено, че е установена „Ограничена и болезнена динамика в шийния сегмент, повече вляво, ирадираща към левия шийно - раменен сплит“. От СМУ № 78/10.04.2023 г., издадено от МБАЛ Търговище, се установява, че болките в областта на лявото рамо са същите както тези по главата и по врата, т.е това са спонтанни и палпаторни **болки**. Съвместния прочит на двете медицински свидетелства (амб.лист от ДКЦ Шумен и СМУ от МБАЛ Търговище), сочи само наличие на спонтанни и палпаторни болки, разпространяващи се (ирадиращи) към раменния сплит, но не и травма на лявото рамо.

Независимо, че в СМЕ е прието, въз основа на писмените данни, че на тъжителката Л. е причинена „травма по хода на гръбначния стълб и лявото рамо. Описаната контузия в областта на шийния отдел на гръбначния стълб, контузията в рамото, които са обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота“, то съдът не приема, че е налице сочената травма на лявото рамо. Правилно съдът се е позовал на разпоредбата на чл. 154, ал.

1 НПК, според която съдът не е длъжен да приеме заключението на вещото лице, особено когато то се основава само на писмени данни.

Двата първични медицински документа не установяват наличието на т.н „контактна повърхност“, или още „следообразуваща повърхност“ описана в „Енциклопедичен справочник по съдебна медицина“ С. 2004, Раданов. Ст, Лисаев. П, с. 189, където е посочено, че това е оставения от въздействието върху тялото белег, следа под формата на охлузване, кръвонасядане, рана и т.н. Посочените в двата медицински източника данни не сочат наличието на видими белези, охлузвания или кръвонасядания, каквито биха били възможни ако в действителност беше налице описаното от св. Енст физическо въздействие с крак по лявото рамо на съпругата му. Обяснението за наличието на палпаторна и спонтанна болка в областта на лявото рамо и раменния сплит, според вещото лице по делото и след казаното от св. Е., е че уврежданията в областта на шията и при движението на лявата раменна става, могат да бъдат получени „при притискане с крак в областта на рамото, както и при опит за дърпане на косата се получава травмата в областта на шията“. Този механизъм според вещото лице води до травмиране на шийната мускулатура. Казаното от вещото лице, ясно разграничава травмирането на шийната мускулатура, като възможно в резултат на притискане с крак в областта на рамото, а също и при опит за дърпане на косата.

Съдът правилно е съпоставил заключението на вещото лице, както и казаното от него в с.з на 02.10.2023 г., л. 93, с установените по делото други доказателства - гласни (св. А., св. Р. и частично на св. Е.) и писмени (амб.лист от ДКЦ Шумен и СМУ от МБАЛ Търговище), и на основание чл. 154 НПК, приема, че механизма на причинените травми в областта на лявото рамо и раменния сплит са резултат на дърпането на косата, но не и на притискане с крак по лявото рамо. Дори и да са били налице сочените „спонтанни и палпаторни болки“ в областта на лявото рамо, то те не са били причинени от подсъдимата. Възможно е било да са причинени от св. А. А. или при падането на земята. Самите болки, както сочи вещото лице е възможно да са резултат на „дърпане на косата“ на Л.. В този смисъл, съдът приема, че подсъдимата А. не е причинила на тъжителката Л. травми в областта на лявото рамо.

Съдът не приел и посоченото в съдебно заседание от вещото лице относно продължителността на възстановяване на травмите. В съдебното заседание от 02.10.2023 г., л. 93, вещото лице е посочило, че времето за отшумяване на болките е около две - три седмици.

В съдебното заседание пред НпРС, св. Е. сочи, че съпругата му изпитвала болки главата и врата, в продължение на една седмица, л. 92. Това само показва, че болката е била резултат единствено от дърпането на косата, но не и от „скачане“, „нахвърляне“ или „натискане с крак“ по лявото рамо. За притискане с крак няма други свидетелски показания освен тези на съпруга на тъжителката. Такива не се установяват и от показанията на св. А. Р.. По делото не се доказва причиняването от подсъдимата на наранявания по бедрото на тъжителката, а както сочи и СМУ Търговище, такива болезнени оплаквания при прегледа след осем дни е нямало.

Правилен е извода на НпРС, че описаното физическо нараняване и телесно увреждане на тъжителката Л. Е., по установените от НК критерии, е лека телесна повреда по смисъла на чл. 130, ал.2 НК, причиняваща болка и страдание, а не такава по ал.1, която се изразява във временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

От гореописаното, съдът правилно е приел, че от обективна страна подсъдимата А. М. М. е причинила на тъжителката Л. С. Е., при физическия сблъсък помежду им на 02.04.2023 г. в с. Лятно, лека телесна повреда, изразяваща се в болка и страдание, резултат от дърпането на косата на тъжителката.

Така възприетото от съда нараняване на тъжителката, представлява лека телесна повреда по чл. 130, ал. 2 НК.

Доколкото престъплението е единство на обективни и субективни признаци, съгл. чл. 9, ал.1 НК, то след установеното от съда общественоопасно деяние, извършено от подсъдимата, съдът е длъжен да изследва и субективната страна на същото, наличието на

вина за извършването му, съобразно критериите на чл. 11 НК.

Телесните повреди са умишлени (чл. 128-130 НК) или непредпазливи престъпления (чл. 133 НК), което налага оценка на субективното отношение на дееца към настъпилия противообществен резултат.

От субективна страна, правилно НпРс е приел, че поведението на подсъдимата не е умишлено.

Деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допуснал настъпването на тези последици.

Поведението на подсъдимата не носи белезите на осъзнато (от гледна точка на интелектуалния момент) и целенасочено (относно волевия момент) умишлено поведение, което да определя същото като пряк умисъл за причиняване на вреди, конкретно телесни повреди на тъжителката Л. по смисъла на чл. 11, ал.2 НК.

Действията на подсъдимата не са извършени и при непредпазливо поведение съгл. чл. 11, ал.3 НК, тъй като тя не е предвиждала настъпването на общественотоопасните последици и не е мислила да ги предотврати.

Поведението на подсъдимата е проява на естествена човешка реакция на самозащита, още повече, че тя не е длъжна както да бяга от мястото на конфликта, така и да се оставя без да се защитава от нападението на тъжителката. В този смисъл е и посоченото в т. 6 от Постановление № 12/1973 на Пленума на ВС, което сочи, че „Нападнатият има право на активна защита. Той може, но не е длъжен по закон, да се отклони от защита чрез бягство, укриване, търсене помощ от трети лица, държавни и обществени органи и др.“.

Съдът приема, че нараняванията на тъжителката са причинени от подсъдимата, след като преди това самата тъжителка е ударила първа подсъдимата с ръце през лицето, при което тя я е одрала и с това я разкървала. Причиняването на тези наранявания на подсъдимата от тъжителката не се оспорва, и тя сочи в тъжбата, че може да е наранила подсъдимата. Това според посоченото в тъжбата било при самоотбрана.

Съдът приема, че действията на тъжителката не са действия при самоотбрана, доколкото никой от разпитаните свидетели не сочи А. да е нападала първа Л.. Единствено казаното от съпруга на тъжителката, което следва да се отчита и като пристрастно сочи, че жена му била нападната от подсъдимата, която била „скочила“ върху нея и я „блъснала“. Показанията на св. Ф. М. и св. Л. Р. също не установяват данни А. да е налитала на Л..

Съдът приема, че за разлика от подсъдимата, която е действала при условията на неизбежна самоотбрана по смисъла на чл. 12, ал. 1 НК, то поведението на тъжителката е резултат на внезапно появил се пряк умисъл за причиняване на наранявания, независимо от техния характер.

Правилно съдът оценил поведението на всяка от двете участнички в конфликта, предмет на делото, като в тази връзка е приел, че поведението на подсъдимата е при неизбежна самоотбрана по см. чл. 12, ал. 1 НК, докато поведението на тъжителката е резултат на внезапно появил се пряк умисъл за причиняване на наранявания, независимо от техния характер.

Извършените от подсъдимата увреждащи телесния интегритет на тъжителката действия, водещи до причиняването на болка и страдание са резултат на желанието ѝ да се противопостави, да отблъсне и да се защити от тъжителката, която вече я е наранила и е могла да ѝ причини и други по вид и степен увреждания. Подсъдимата е действала при условията на защита, а не на осъзнато нападение с цел причиняване на телесни увреждания на тъжителката.

В резултат на гореизложеното правилно НпРс оправдал подсъдимата по предявените срещу нея обвинения по чл. 130, ал.1 НК, и отхвърли изцяло предявения граждански иск за причинени неимуществени вреди по чл.52 и чл. 53 от ЗЗД в размер на 1000 лв., ведно със законната лихва от датата на деянието.

По делото е представен амб. Лист от дата 31.05.2023 г. за детето на тъжителката - А. А. П., съгласно който е установено от лекар - специалист, следните обективни находки: психомоторно леко неспокойна, установява елементарен вербален контакт, емоционално неустойчива, мисловният процес е беден, конкретно образен, с ограничен понятиен апарат. Волево с лош контрол над подтиците. Памет и интелект на нивото на умерена умствена изостаналост. Чрез това писмено доказателство ищцата желае да установи наличието на настъпили вреди и за нейната дъщеря. На тази база правилен е изводът на първоинстанционния съд, че това доказателство за обективното състояние на детето е неотнормено, поради това, че обвинение за причиняване на вреди от подсъдимата на детето няма.

В резултат на оправдаването на подсъдимата правилно съдът отхвърлил изцяло на основание чл. 190 НПК, искането на тъжителката за присъждане на разноски по делото в размер на 712 лева, както и поради пълното оправдаване на подсъдимата и на основание чл. 190, ал. 1 от НПК Л. С. Е. е осъдена да заплати на А. М. М. сумата от 600 лв., представляваща направените по делото разноски за адвокатска защита.

В предвид гореизложеното ШОС намира , че постановената от НпРс присъда е законосъобразна правилна и обоснована и следва да бъде потвърдена изцяло.

В този смисъл ШОС постанови решението си.

РЕШИ:

Потвърждава изцяло присъда №29/02.10.2023 г. постановена по НДЧХ №274/23 г. по описа на НпРс.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____